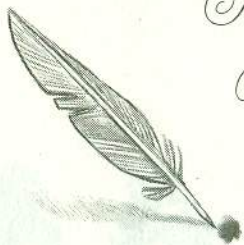

*Якщо тобі потрібен захист,
Краще звернутися до моху.
Він може, наче плащ, накрити
Од вітру й сонця захистити.
Якщо ж ти маєш таємницю —
Також не треба сумувати.
Мох збереже її для тебе,
Щому ти можеш розказати.
Мох береже та обіймає —
Все у його гнізді зникає.*

У Л Р Ф Ү Х Ф

Сова прокричала тричі: «Гугу-гугу-гугу».

Віллоу підняла голову. Це був знак. Вона глянула на Руфуса, свого лиса, подула на дев'ять свічок, встромлених у маленьке тістечко, й захоплено спостерігала, як вони чарівним чином спалахнули.

— Я завжди хотіла запалювати свічки подихом! — засміялася Віллоу й надягла на голову один із чотирьох квіткових вінків, що лежали на пеньку.

Тоді вона ще раз оглянула все навколо. Перед відьомським будиночком висіли різнокольорові гірлянди, натягнуті від дерева до дерева. Між ними сяяли ліхтарики. Хоч надворі ще світла пообідня пора, та в густому лісі кілька вогників точно не завадять. Біля невеличкого святково накритого столу із дощок замість стільців — перевернуті пеньки. На столі також стояв глечик з напоем із лісових ягід, а ще шпажки з фруктами, мафіни у формі мухоморів та різноманітні закуски. До кожного з чотирьох пеньків була прив'язана біла повітряна кулька.

— Ми ж нічого не забули, Руфусе? — запитала Віллоу свого лиса, який сидів поруч із рудоволосою дівчиною на траві.

Руфус також озирнувся. Здається, він був дуже задоволений.

— Гарзд. Ми готові!

У Руфуса на шиї також висів маленький вінок із квітів. Його шерсть блищала, ніби щойно вичесана.

Віллоу закинула голову назад і почула над собою шелест. Це була Йоланда, Валентинина сова. Двічі граціозно махнувши крилами, вона підлетіла до невеличкої галявини й сіла на гілку. Тепер вона дивилася на Віллоу, кліпаючи великими очима.

— Вони вже йдуть? — запитала вона у сови, і пташка знову підморгнула дівчинці.

Тоді почувся сміх, і нарешті Віллоу побачила своїх трьох подруг. Валентина та Гретхен вели за руку маленьку Лотті, очі якої були зав'язані хусткою. Серце Віллоу забилося від радості. На галявину також вискочила білка. Це була Крихітка. Вона підбігла до Руфуса й ласкаво ткнулася в нього носом.

Гретхен поставила на землю свою черепаху Кегалу, і та неквапом рушила до каменя, щоб зручно на ньому вмотитися. На панцирі в неї також красувався крихітний квітковий віночок.

— Один, два, три, — полічила Гретхен, і Валентина зняла пов'язку з очей Лотті.

— *З днем народження тебе, з днем народження тебе, з днем народження, любя Лотті, з днем народження тебе!* — заспівали в унісон Віллоу, Валентина і Гретхен.

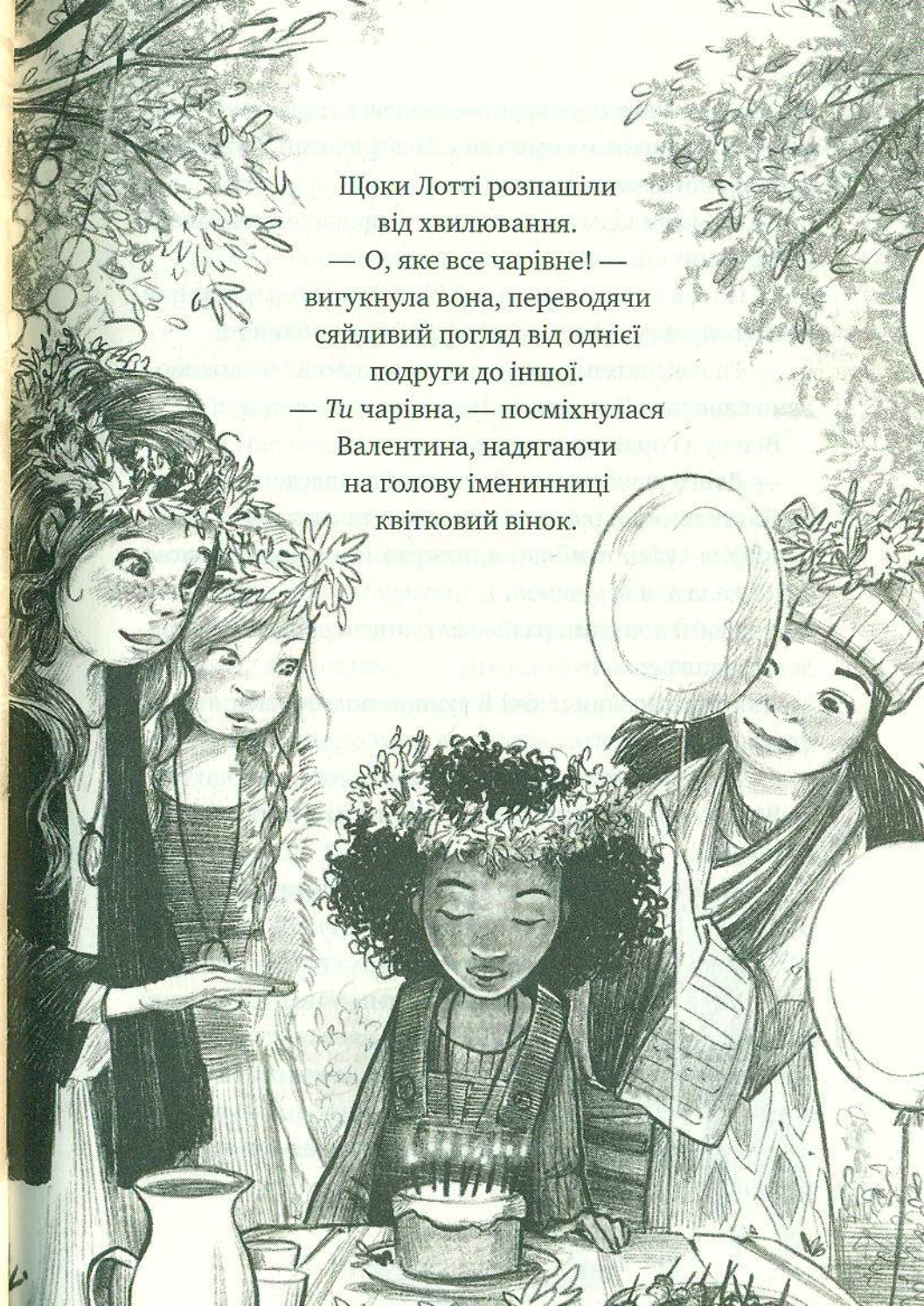
Тоді вони заплескали в долоні й загукали, міцно обіймаючи Лотті та радісно стрибаючи по колу.

— *З днем народження, любя Лотті!* — урочисто сказала Віллоу і жестом запросила іменинницю до святкового столу.

Щоки Лотті розпашіли від хвилювання.

— О, яке все чарівне! — вигукнула вона, переводячи сьйливий погляд від однієї подруги до іншої.

— *Ти чарівна, — посміхнулася Валентина, надягаючи на голову іменинницю квітковий вінок.*

— Ми — квіткові ельфи, — сміялася Гретхен і поклала третій віночок на свою шапку з вухками бобра, без якої ніколи не виходила з дому.

— Ти маєш задмувати свічки, — прошепотіла Валентина.

— О ні, я з таким зусиллям їх щойно роздмухала! — Віллоу спробувала зобразити ображене обличчя.

— Ти вмієш тепер роздмухувати свічки? — подивовано запитала Валентина.

Віллоу з гордістю кивнула.

— Довго вправлялася й нарешті вдалося.

Лотті захихотіла, але все ж заплющила очі. Вона стиснула губи, глибоко вдихнула й одним подихом задмухала дев'ять свічок.

— Дев'ять за один раз! — вигукнули дівчата і захоплено зааплодували.

Лотті розплющила очі й суворо подивилася на подруг.

— Ви ж також дмухали!

Валентина, Гретхен і Віллоу енергійно похитали головами.

— Ми? — запитала Гретхен із невинним виразом обличчя.

— Ніколи! — підтвердила Віллоу.

— Ми взагалі не вміємо дмухати! — додала Валентина.

Тоді всі трое розареготалися, а разом з ними захихотіла й Лотті.

— Ти бодай щось загадала? — запитала Віллоу, перевівши подих.

— Звичайно, я ж не могла пропустити можливість загадати бажання у свій день народження.

— А тепер подарунки. — Гретхен витягла пакунок зі своєї сумки.

Віллоу і Валентина також поклали свої подарунки перед Лотті.

— Я обожаю подарунки! — вигукнула Лотті. — І обожаю святкувати день народження.

— Відкривай, відкривай! — нетерпляче почала вимагати Гретхен, пищачи від передчуття.

— Ти пициш як поросятко, — засміялася Віллоу.

— Якщо так, то як маленьке дике поросятко, будь ласка! — відповіла Гретхен і знову запищала. — Хіба ви не пицтите, коли збуджені? Я не можу інакше.

— Лотті, скоріше відкривай подарунки, інакше пицання не закінчиться, — хихикнула Валентина.

Лотті не довелося просити двічі. Вона відкрила пакунок Гретхен. Ще до того, як вона встигла оглянути вміст, Гретхен схвильовано пояснила:

— Без чаклунства. Зроблено власноруч. Це курточка, яку я пошила зі старого светра моїх братів. Зверху на капюшоні, бачиш, ось тут, — вона взяла з рук Лотті червоний згорток тканини і розгорнула його, — я пришила вуха. Ти будеш в ній дуже милою. Як маленька білочка. І, до речі, про білок. Тут спереду є кишень, в яку може залізти Крихітка і зручно там вміститися.

Лотті просяяла.

— Вона неймовірно гарна, Гретхен, дякую. І така м'якенька.

— Це тому, що її вже сто тисяч разів прали, а ще її носили п'ятеро братів.

Лотті одразу ж одягла куртку, а Крихітка підскочила до дівчинки й зникла у затишній кишені. Тоді вона накинула капюшон.

— Гретхен, вона дуууже класна! — Дівчинка закружляла від радості.

— І я хочу таку саму на свій день народження, Гретхен! — сказала Віллоу.

— І я! — вигукнула Валентина.

— Подивлюся, що можна зробити, — посміхнулася Гретхен, дуже пишаючись тим, що її подарунок так сподобався.

У пакунку Валентини була біла совина пір'їна на ланцюжку. Коричневі дерев'яні намистини чергувалися з кількома бурштиновими.

— Я подумала, що тобі пасуватиме коричневий колір, адже ти — стихія землі, — пояснила Валентина. Лотті міцно обійняла подругу. — Звісно, Йоланда також долучилася! — Валентина вказала на сову.

Лотті взяла ланцюжок і повісила його на шию.

— Дякую, Йоландо. В тебе найгарніші пір'їнки у світі, тож я сподіваюся, під час польоту тобі не бракуватиме ще й цієї, — вигукнула вона в бік сови.

— Ти з глузду з'їхала? — Валентина широко розплющила очі. — Я нізащо не вирвала б у Йоланди пір'їну. Звісно ж, це та, яку вона загубила.

— Я знаю! — Лотті ніжно погладила м'яку совину пір'їнку.

— Ланцюжок тобі дуже пасує і чудово підходить до твого талісмана.

Талісман був амулетом на шкіряному ремінці, який усі дівчата носили на шиї. Віллоу знайшла його в старому відьомському будинку в скрині, яку для неї підготувала її покійна тітка Альвіна.

— Точно. Дуже гарно!

Віллоу подарувала Лотті обрамлений намальований олівцем портрет Крихітки.

— Неймовірно! Вона ніби справжня. Ніби ось-ось вискочить з паперу! — здивувалася вона.

— Це було не так просто, бо Крихітка ніяк не хотіла сидіти спокійно, але я думаю, що мені досить добре вдалося її зобразити. — Віллоу ще раз подивилася на свій малюнок.

— Малюнок прекрасний! Я також хотіла б уміти малювати так добре, як ти, Віллоу! — зітхнула Лотті.

— А я хотіла б уміти танцювати так само добре, як ти, — засміялася Віллоу, адже вони вже не раз говорили про те, що кожна з них вміє робити щось одне дуже добре.

